

ZAŁĄCZNIK IV. Zestawienie orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości dotyczących Dyrektywy Ptasiej (79/409/EWG) i Dyrektywy Siedliskowej (92/43/EWG)

Numer orzeczenia, data Tytuł sprawy Miejsce publikacji Dyrektywa i artykuł, których dotyczy orzeczenie	Sentencja wyroku
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 412/85 z dnia 17.09.1987 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Federalna Niemiec <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1987 Strona 03503</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 5 oraz 9</p>	<p>Państwo Członkowskie, które w przepisach transponujących Dyrektywę 79/409/EEC dotyczących ochrony dzikich ptaków ustala, że ogólne zakazy ustanowione w Artykule 5 dyrektywy dotyczące umyślnego zabijania lub chwytania gatunków ptaków, o których mowa w Artykule 1 dyrektywy, oraz dotyczące umyślnego niszczenia lub zabijania ich gniazd i jaj oraz umyślnego płoszenia tych ptaków, o tyle że naruszenia byłyby znaczące z uwagi na cele dyrektywy, nie mają zastosowania w przypadkach, gdzie dane czynności mają miejsce w ramach normalnego użytkowania terenu dla celów rolnictwa, leśnictwa i rybactwa lub w kontekście wykorzystywania produktów uzyskanych z takich działań, nie dokonało prawidłowej transpozycji dyrektywy. Postępując w ten sposób zezwala na naruszenia, które nie spełniają wymogów określonych w Artykule 9 dyrektywy.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 339/87 z dnia 15.03.1990 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Holandii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1990 Strona I-00851</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 5, 8, 9 oraz zał. IV</p>	<p>Transpozycja dyrektywy do prawa krajowego nie wymaga koniecznie ustanawiania przepisów w identycznym brzmieniu jako szczególnego dokładnego aktu prawnego, wystarczający może być ogólny kontekst prawny, jeżeli właściwie zapewnia pełne zastosowanie dyrektywy w wystarczająco jasny i precyzyjny sposób. Może to być przypadek, gdzie transpozycja dokonywana jest przez postanowienie prawne służące jako podstawa dla przyjęcia środków administracyjnych, które są oficjalnie publikowane, mają ogólny zakres i są zdadne do stworzenia praw i obowiązków dla jednostek (osób). W przeciwieństwie, zwykłe praktyki administracyjne, które ze swej natury mogą być zmienione zgodnie z wolą organów władzy, nie stanowią właściwej transpozycji.</p> <p>Jest to obszar, gdzie wierna transpozycja jest szczególnie ważna, ponieważ wspólne dziedzictwo jest przedmiotem spraw, które są powierzone Państwom Członkowskim w odniesieniu do ich terytoriów. W konsekwencji, jakiegokolwiek naruszenie dokonywane za pomocą prawodawstwa Państwa Członkowskiego od ogólnych zakazów ustanowionych w Dyrektywie 79/409 w celu zapewnienia ochrony dzikich ptaków musi być dokonane w oparciu o co najmniej jeden powód wymieniony wyczerpująco w Artykule 9(1) dyrektywy i musi odpowiadać kryteriom ustanowionym w Artykule 9(2), których celem jest ograniczenie naruszeń wyłącznie do niezbędnych i umożliwienia Komisji nadzoru nad nimi.</p> <p>Fakt, że pewne środki łowiectwa lub środki zabijania, które są zabronione przez Dyrektywę 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków nie są znane w danym Państwie Członkowskim nie zwalnia Państwa Członkowskiego od jego obowiązku przyjęcia przepisów lub procedur administracyjnych w celu zapewnienia odpowiedniej transpozycji postanowień dyrektywy. Z uwagi na zasadę pewności prawnej stosowne zakazy muszą być odtworzone w ustawowych (obowiązkowych) postanowieniach prawnych.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 57/89 z dnia 28.02.1991 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Federalna Niemiec <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1991 Strona I-00883</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 2 oraz 4</p>	<p>Chociaż Państwa Członkowskie posiadają pewną swobodę co do wyboru terenów najbardziej odpowiadających dla sklasyfikowania jako specjalne obszary chronione stosownie do art. 4 ust. 4 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony ptaków, nie mają one tej samej swobody do modyfikowania lub ograniczenia zasięgu tych obszarów, które zawierają najbardziej odpowiednie siedliska dla gatunków wyszczególnionych w załączniku 1, i w ten sposób unikać obowiązku nałożonego na nie przez art. 4 ust. 4 tej dyrektywy.</p> <p>Władza Państw Członkowskich do ograniczenia powierzchni obszarów specjalnej ochrony ptaków może być usprawiedliwiona w wyjątkowych warunkach związanych z interesem społecznym, który ma znaczenie nadrzędne względem interesu społecznego wyrażonego przez ekologiczny cel dyrektywy. W tym kontekście wymogi ekonomiczne i rekreacyjne, o których mowa w art. 2 dyrektywy, nie są brane pod uwagę, ponieważ ich zapewnienie nie stwarza niezależnego uszczuplenia systemu ochrony tworzonego przez dyrektywę.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 157/89 z dnia 17.01.1991 r.</p>	<p>Drugie i trzecie zdanie Artykułu 7(4) Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków mają zabezpieczyć kompletny system ochrony przed działalnością łowiecką w okresach, w których przeżycie dzikich ptaków jest szczególnie zagrożone.</p>

<p>Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Włoska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1991</i> <i>Strona I-00057</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 7</p>	<p>Ograniczenie okresów zakazu łowiectwa w taki sposób, że ochrona zapewniona jest jedynie dla większości ptaków danego gatunku, określonej przez średnie cykle reprodukcyjne i ruchy migracyjne, nie jest zgodne z celami dyrektywy. Byłoby sprzeczne z zasadą bezpieczeństwa prawnego, jeżeli Państwo Członkowskie mogłoby polegać na mocy regionalnych organów władzy do wydawania regulacji, aby uzasadnić krajowe prawodawstwo, które nie stosuje się do zakazów ustanowionych w dyrektywie.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 169/89 z dnia 23.05.1990 r. Postępowanie karne przeciwko Gourmetterie Van den Burg (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1990</i> <i>Strona I-02143</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 14</p>	<p>Art. 14 Dyrektywy 79/409, który upoważnia Państwa Członkowskie do przyjęcia bardziej rygorystycznych środków ochronnych, niż te przewidziane przepisami dyrektywy, ma zastosowanie jedynie do gatunków wędrownych i zagrożonych, ze skutkiem, iż wymaga się od Państw Członkowskich, w odniesieniu do określonych gatunków ptaków, wprowadzenia w życie ustaw, przepisów i środków administracyjnych niezbędnych do spełnienia postanowień dyrektywy, ale nie upoważnia do przyjęcia bardziej rygorystycznych środków ochronnych w odniesieniu do gatunków poza dotyczącymi gatunków występujących na ich terytoriach. Oznacza to, że zakaz importu i sprzedaży gatunków ptaków nie występujących na terytorium Państwa Członkowskiego wydającego przepisy, ale występującego w innym Państwie Członkowskim, gdzie zgodnie z prawem może być łowiony zgodnie z wymogami dyrektywy i krajowego prawa, a który nie jest ani wędrownym ani zagrożonym gatunkiem w znaczeniu dyrektywy, jest sprzeczny z dyrektywą i nie może być uzasadniony art. 36 Traktatu, ponieważ sprawa ta jest już przedmiotem gruntownej harmonizacji.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 334/89 z dnia 17.01.1991 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Włoska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1991</i> <i>Strona I-00093</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4 oraz zał. I</p>	<p>W połączeniu z rozmieszczeniem odpowiedzialności w odniesieniu do ochrony dzikich ptaków na podstawie Dyrektywy 79/409, poszczególne Państwa Członkowskie identyfikują, spośród gatunków wymienionych w Załączniku I, zgodnie z nowelizacją wprowadzoną przez Dyrektywę 85/411, te, które występują na ich terytoriach i dlatego muszą być przedmiotem specjalnych środków ochronnych, wymaganych przez Artykuł 4(1).</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 355/90 z dnia 02.08.1993 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Hiszpanii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1993</i> <i>Strona I-04221</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 3 oraz 4</p>	<p>Artykuły 3 i 4 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga, aby Państwa Członkowskie podjęły środki służące ochronie, zachowaniu lub przywróceniu siedlisk tych ptaków z powodu ich ekologicznej wartości. Obowiązki na mocy tych artykułów spoczywają na Państwach Członkowskich nawet przed tym, jak zostanie zaobserwowane zmniejszenie liczebności ptaków lub wystąpi ryzyko wyginięcia chronionych gatunków. W implementacji Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków Państwa Członkowskie nie są upoważnione do odwoływania się, zgodnie z własną opinią, do przyczyn naruszenia w oparciu o inne przyczyny. W odniesieniu, bardziej szczegółowo, do obowiązku podjęcia specjalnych środków ochronnych dla pewnych gatunków w ramach Artykułu 4 dyrektywy, przyczyny takie muszą, aby mogły być zaakceptowane, być związane z ogólnym interesem nadrzędnym wobec ogólnego interesu przedstawionego przez ekologiczny cel tej dyrektywy. W szczególności, interes, o którym mowa w Artykule 2 dyrektywy, mianowicie wymogi ekonomiczne i rekreacyjne, nie jest uwzględniany, ponieważ to postanowienie nie stanowi autonomicznego naruszenia ogólnego systemu ochrony utworzonego przez dyrektywę. W wyborze terenów najbardziej odpowiednich dla sklasyfikowania jako obszary specjalnej ochrony stosownie do Artykułu 4(1) Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków, Państwa Członkowskie mają pewną swobodę ograniczoną przez fakt, że klasyfikacja tych obszarów jest przedmiotem pewnych kryteriów ornitologicznych określonych przez dyrektywę, takich jak obecność ptaków wymienionych w Załączniku I do dyrektywy z jednej strony, oraz wyznaczenie siedliska jako obszaru podmokłego z drugiej strony. Jednakże, Państwa Członkowskie nie mają tej samej swobody w ramach Artykułu 4(4) dyrektywy do modyfikowania lub ograniczania zasięgu takich obszarów.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 435/92 z dnia 19.01.1994 r. Association pour la Protection des Animaux Sauvages i inni v. Préfet de Maine-et-Loire i Préfet de Loire-</p>	<p>Stosownie do Artykułu 7(4) Dyrektywy 79/409/EEC ostateczny termin polowania na ptaki wędrowne ptaki wodne musi być ustalony zgodnie z metodą gwarantującą pełną ochronę tych gatunków w okresie migracji przed łączeniem się w pary (pre-mating migration). Metody, których celem jest umożliwienie ucieczki pewnemu procentowi ptaków danego gatunku, jak te dotyczące zamknięcia daty polowań przez odniesienie do okresu, gdy migracja osiąga najwyższy poziom, lub te uwzględniające moment, w</p>

<p>Atlantique (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1994</i> <i>Strona I-00067</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 7</p>	<p>którym pewna część ptaków zaczęła migrować, lub te zawierające ustalenia przeciętnej daty rozpoczęcia migracji przed łączeniem się w pary, odpowiednio nie stosują się do tego postanowienia.</p> <p>Nie jest zgodne z trzecim zdaniem Artykułu 7(4) dyrektywy, dotyczącym w szczególności gatunków wędrownych, ustalenie przez Państwo Członkowskie daty zakończenia okresu polowań, która różni się w zależności od gatunku ptaków, chyba że dane Państwo Członkowskie może wskazać dowód, w oparciu o dane naukowe i techniczne właściwe dla każdego indywidualnego przypadku, że wahanie się dat zakończenia nie utrudnia całkowitej ochrony gatunków ptaków podatnych na wpływ takiego wahania. Ustalenie dat zakończenia, które różnią się w poszczególnych częściach terytorium Państw Członkowskich jest zgodne z Dyrektywą pod warunkiem zagwarantowania pełnej ochrony gatunków.</p> <p>Jeżeli uprawnienie do ustalenia daty zakończenia polowania na gatunki wędrowne jest przekazana podległemu organowi władzy, postanowienia, które nadają uprawnienia muszą zapewniać, że data zakończenia może być ustalona jedynie w taki sposób, by umożliwić pełną ochronę gatunków podczas migracji przed łączeniem się w pary.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 118/94 z dnia 07.03.1996 r. Associazione Italiana per il World Wildlife Fund i inni v. Regione Veneto <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1996</i> <i>Strona I-01223</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 9</p>	<p>Art. 9 ust. 1 Dyrektywy 79/409, dale Państwom Członkowskim możliwość naruszenia ogólnych zakazów dotyczących polowania na gatunki chronione ustanowione w art. 5 i 7 dyrektywy, gdy nie ma innego satysfakcjonującego rozwiązania i z jednego z powodów wyczerpująco tam opisanych, oraz art. 9 ust. 2, który określa precyzyjne warunki formalne dla takich naruszeń, muszą być interpretowane jako upoważniające Państwa Członkowskie do przyznania takich naruszeń jedynie za pomocą środków, które odnoszą się wystarczająco szczegółowo do czynników wymienionych w art. 9 ust. 1 i 2.</p> <p>W sferze, w której zarządzanie wspólnym dziedzictwem jest powierzony Państwom Członkowskim na ich terytoriach, wierna transpozycja dyrektyw staje się szczególnie ważna.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 202/94 z dnia 08.02.1996 r. Postępowanie karne przeciwko Godefridus van der Feesten (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1996</i> <i>Strona I-00355</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 1</p>	<p>Dyrektywa 79/409 znajduje zastosowanie do podgatunków ptaków występujących naturalnie w stanie dzikim poza terytorium europejskim Państw Członkowskich jedynie wówczas, jeżeli gatunki, do których one należą, występują na tym terytorium (na terytorium pozaeuropejskim).</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 44/95 z dnia 11.07.1996 r. Regina v. Secretary of State for the Environment, ex parte: Royal Society for the Protection of Birds (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1996</i> <i>Strona I-03805</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 2 oraz 4 Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6</p>	<p>Art. 1 lub art. 4 ust. 2 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków, który wymaga, aby Państwa Członkowskie podjęły specjalne środki ochrony odnośnie pewnych gatunków, a w szczególności by wyznaczyły jako specjalne obszary ochrony najbardziej odpowiednie tereny dla ich ochrony, musi być interpretowany w ten sposób, że Państwo Członkowskie nie jest upoważnione do uwzględniania wymogów ekonomicznych, o których mowa w art. 2 dyrektywy podczas wyboru i wyznaczania granic specjalnego obszaru ochrony, lub nawet do uwzględniania wymogów ekonomicznych tworzących interes społeczny stojący powyżej interesowi ekologicznemu stojącemu u podstaw niniejszej dyrektywy.</p> <p>Podobnie, Państwo Członkowskie nie może uwzględniać wymogów ekonomicznych o ile nie stanowią one koniecznego powodu nadrzędnego interesu publicznego, o którym mowa w art. 6 ust. 4 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk naturalnych dzikiej fauny i flory, jak to zostało włączone do Dyrektywy 79/409. Chociaż to drugie postanowienie rozszerzyło zakres powodów, na podstawie których może być uzasadnione naruszenie już wyznaczonych obszarów specjalnej ochrony, przez wyraźne włączenie tam przyczyn natury społecznej i gospodarczej, nie wniosło to jednak żadnej zmiany odnośnie początkowego etapu klasyfikacji, o której mowa w art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 Dyrektywy 79/409, i dlatego też klasyfikacja siedlisk jako obszary specjalnej ochrony musi we wszystkich okolicznościach być przeprowadzana według kryteriów przyjętych w tym postanowieniu.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 3/96 z dnia 19.05.1998 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Holandii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1998</i></p>	<p>Art. 4 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej zobowiązuje Państwa Członkowskie do dokonania klasyfikacji przede wszystkim najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni jako obszarów specjalnej ochrony dla zachowania gatunków wymienionych w Załączniku 1 do Dyrektywy, z uwzględnieniem wymogów ich ochrony w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego ta dyrektywa ma zastosowanie.</p> <p>Co do marginesu swobody Państw Członkowskich w wyborze najodpowiedniejszych obszarów, nie dotyczy on stosowności</p>

<p><i>Strona I-03031</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 2 oraz 4</p>	<p>klasyfikowania jako obszary specjalnej ochrony terenów, które wydają się być najbardziej odpowiednie z punktu widzenia kryteriów ornitologicznych, a jedynie zastosowania tych kryteriów dla identyfikacji najbardziej odpowiednich terenów dla ochrony gatunków, o których mowa w Dyrektywie.</p> <p>W rezultacie, w przypadku gdy Państwo Członkowskie zakwalifikowało jako obszary specjalnej ochrony znacząco mniej obszarów i mniejszą ich powierzchnię niż liczba i powierzchnia siedlisk uznawanych za najbardziej odpowiednie, możliwe będzie stwierdzenie, że Państwo Członkowskie nie wypełniło swojego obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 dyrektywy; do oceny stopnia spełnienia przez Państwo Członkowskie tego obowiązku Trybunał może wykorzystać jako podstawę odniesienia Inwentaryzację Ważnych Obszarów Występowania Ptaków we Wspólnocie Europejskiej (Inventory of Important Bird Areas in the European Community), 1989, przedstawiającą inwentaryzację obszarów o dużym znaczeniu dla ochrony dzikich ptaków na obszarze Wspólnoty.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 10/96 z dnia 12.12.1996 r. Ligue Royale Belge pour la Protection des Oiseaux ASBL, Société d'Études Ornithologiques AVES ASBL v. Région Wallonne (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1996</i> <i>Strona I-06775</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 9</p>	<p>Artykuł 9(1)(c) Dyrektywy 79/409, na podstawie którego Państwa Członkowskie mogą, pod warunkiem, że nie ma innego satysfakcjonującego rozwiązania, naruszyć zakaz zabijania lub chwytania chronionych gatunków, musi być interpretowany w ten sposób, iż Państwo Członkowskie nie może, na podstawie zmniejszenia i na ograniczony okres, zezwalać na łapanie pewnych gatunków chronionych, aby umożliwić hodowcom ptaków zaopatrzyć swoje ptaszarnie, gdzie hodowla i reprodukcja tych gatunków w niewoli są możliwe ale nie są jeszcze możliwe do przeprowadzenia na dużą skalę z powodu faktu, że ze strony wielu hodowców wymagałoby to zmiany ich instalacji i zmiany ich nawyków.</p> <p>Artykuł 9(1)(c) Dyrektywy 79/409 musi być interpretowany w ten sposób, że Państwo Członkowskie jest upoważnione, z zamiarem zapobieżenia, w hodowli dla potrzeb rekreacyjnych, problemom pokrewieństwa, które prowadziłyby do powstawania zbyt wielu endogenicznych krzyżówek, do wydawania zezwoleń na łapanie chronionych gatunków, które może stanowić rozsądne wykorzystanie w znaczeniu tego postanowienia, pod warunkiem, że nie ma innego satysfakcjonującego rozwiązania, rozumianego, że liczba przedstawicieli gatunku, który może być chwytny, musi być ustalona na poziomie, który jest obiektywnie niezbędny dla zapewnienia rozwiązania tych problemów, z zastrzeżeniem zawsze przestrzegania maksymalnego limitu, o którym mowa w tym postanowieniu.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 166/97 z dnia 18.03.1999 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Francuska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1999</i> <i>Strona I-01719</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4</p>	<p>Państwo Członkowskie nie może argumentować postanowieniami, praktykami i okolicznościami swojego wewnętrznego systemu prawnego uchybień w wypełnianiu obowiązków i terminów wyznaczonych przez dyrektywę.</p> <p>Art. 4 ust. 1 i 2 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga, aby Państwa Członkowskie zapewniły ochronę prawną obszarów specjalnej ochrony, która umożliwi, w szczególności, zapewnienie zarówno przetrwania oraz reprodukcji gatunków ptaków wymienionych w załączniku 1 do Dyrektywy, oraz lęgu, linienia i zimowania gatunków wędrownych, pojawiających się regularnie, chociaż tam nie wymienionych.</p> <p>Reżim ochronny, w ramach którego – z braku jakichkolwiek zasadniczych środków, z wyłączeniem tych związanych z łowiectwem – jedynym statusem ochronnym obowiązującym na obszarze specjalnej ochrony jest ten wynikający z własności państwowej gruntów i rezerwatu zwierząt morskich, nie jest właściwy dla zapewnienia stosownej ochrony dla potrzeb tego postanowienia.</p> <p>W ramach art. 4 ust. 4 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków Państwa Członkowskie są zobowiązane do podjęcia właściwych kroków w celu uniknięcia zanieczyszczenia i pogorszenia siedlisk gatunków, również w odniesieniu do obszaru, który nie został sklasyfikowany jako obszar specjalnej ochrony, pod warunkiem że w ramach dyrektywy, powinien zostać tak sklasyfikowany. Wynika z tego, że jakiegokolwiek naruszenie tego postanowienia powoduje, że obszar ten jest jednym z najbardziej właściwych terenów odnośnie liczby i rozmiaru dla celów ochrony gatunków chronionych, w znaczeniu czwartego podpunktu art. 4 ust. 1 dyrektywy, która ustanawia kryteria dla takiej klasyfikacji.</p> <p>W związku z tym, jedynie fakt, że siedlisko zostało włączone przez Państwo Członkowskie do inwentaryzacji ważnych obszarów dla ochrony ptaków nie dowodzi, że powinno ono zostać sklasyfikowane jako obszar specjalnej ochrony.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 96/98 z dnia 25.11.1999 r. Komisja Wspólnot Europejskich V. Republika</p>	<p>Art. 4 ust. 1 i 2 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga, aby Państwa Członkowskie zapewniły ochronę prawną obszarów specjalnej ochrony, która umożliwi, w szczególności, zapewnienie zarówno przetrwania oraz reprodukcji gatunków ptaków wymienionych w załączniku 1 do Dyrektywy, oraz lęgu, linienia i zimowania gatunków wędrownych,</p>

<p>Francuska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 1999</i> <i>Strona I-08531</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4</p>	<p>pojawiających się regularnie, chociaż tam nie wymienionych.</p> <p>Wystarczająca ochrona na potrzeby tego postanowienia nie jest zapewniona przez prawo krajowe dotyczące wód, które nie zapewnia gospodarki wodnej i środków rolno-środowiskowych, które są dobrowolne i mają charakter zachęt w stosunku do rolników prowadzących gospodarstwa ulokowane w granicach obszarów specjalnej ochrony.</p> <p>Pierwsze zdanie art. 4 ust. 4 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga od Państw Członkowskich podjęcia stosownych kroków w celu uniknięcia, między innymi, pogorszenia siedlisk, nie tylko na obszarach sklasyfikowanych jako obszary specjalnej ochrony zgodnie z art. 4 ust. 1, ale również na obszarach, które są najbardziej odpowiednie dla ochrony dzikich ptaków, nawet jeżeli nie zostały one sklasyfikowane jako obszary specjalnej ochrony, pod warunkiem że zasługują one na taką klasyfikację. Wynika z tego, że w odniesieniu do tych ostatnich obszarów, że jakiegokolwiek naruszenie pierwszego zdania art. 4 ust. 4 Dyrektywy 79/409 oznacza, iż obszary, o których mowa, są wśród najbardziej odpowiednich terenów pod względem liczby i powierzchni dla ochrony gatunków chronionych w znaczeniu podpunktu art. 4 ust. 1 i że obszary te doznały pogorszenia.</p> <p>Nawet gdyby przyjęto, że wspólnotowe środki pomocy dla rolnictwa są niekorzystne dla rolnictwa w połączeniu z wymogami ochronnymi ustanowionymi przez Dyrektywę 79/409, nie zwalniałoby to Państwa Członkowskiego z jego obowiązków nałożonych przez tę Dyrektywę, w szczególności tych wynikających z pierwszego zdania art. 4 ust. 4.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 117/00 z dnia 13.06.2002 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Irlandia <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2002</i> <i>Strona I-05335</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4 Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6 oraz 7</p>	<p>Kompleks „Owenduff-Nephin Beg” został sklasyfikowany jako obszar specjalnej ochrony w październiku 1996 r. i dlatego też to art. 6 ust. 2 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, a nie pierwsze zdanie art. 4 ust. 4 Dyrektywy nr 79/409 w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ma zastosowanie do tego obszaru. Jeżeli chodzi o obszary sklasyfikowane jako obszary specjalnej ochrony, art. 7 Dyrektywy 92/43 stanowi, iż obowiązki wynikające art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze Dyrektywy 79/409 zastąpione są m.in. obowiązkami wynikającymi z art. 6 ust. 2 Dyrektywy 92/43, poczynając od daty wprowadzenia tej ostatniej dyrektywy albo od daty klasyfikacji na podstawie dyrektywy 79/409/EWG, gdy ta ostatnia data jest późniejsza.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 240/00 z dnia 06.03.2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Finlandii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2003</i> <i>Strona I-02187</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4</p>	<p>Artykuł 4(1) i (2) Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga, aby Państwa Członkowskie sklasyfikowały jako obszary specjalnej ochrony najbardziej odpowiednie terytoria w ich liczbie i powierzchni dla celów ochrony gatunków, o których mowa w Załączniku I, jak również obszary reprodukcji, pierzenia i zimowania oraz stanowisk wzdłuż tras migracji gatunków wędrownych nie wymienionych w załączniku.</p> <p>Ewentualna klasyfikacja obszaru specjalnej ochrony wynikająca z decyzji kompetentnego organu władzy w Państwie Członkowskim, którego dotyczy, która może zostać zmieniona zgodnie z orzeczeniami w procesach wytoczonych przeciwko niej, nie może być uznana za właściwe wypełnienie obowiązku sklasyfikowania siedlisk, ciążącym na Państwach Członkowskich, a ponadto brak pełnej i ostatecznej klasyfikacji uniemożliwia Komisji podjęcie stosownych inicjatyw, o których mowa w Artykule 4(3) dyrektywy dla celów koordynacji niezbędnej dla zapewnienia spójnej całości obszarów specjalnej ochrony.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 324/01 z dnia 05.12.2002 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Belgii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2002</i> <i>Strona I-11197</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6</p>	<p>Każde z Państw Członkowskich, do których adresowana jest dyrektywa, jest zobowiązane do przyjęcia, w ramach swojego krajowego systemu prawnego, wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia, że dyrektywa jest realizowana w pełni skutecznie, według jej celu. Wymaganie, by Państwo Członkowskie, zgodnie z drugim zdaniem pierwszego akapitu art. 6 ust. 4 Dyrektywy 92/43, informowało Komisję o środkach kompensacyjnych przyjętych, gdy jest realizowany projekt mogący mieć szkodliwe działanie dla środowiska, ma na celu umożliwienie Komisji rozważenie, czy środki te są wystarczające dla zapewnienia ochrony ogólnej spójności sieci Natura 2000 oraz, w zależności od okoliczności, sporządzić stosowny wniosek. W przypadku braku postanowienia w prawie krajowym, ustanawiającym stosowne szczegółowe reguły dotyczące informacji o środkach kompensujących, nie jest możliwe zapewnienie, że drugie zdanie pierwszego akapitu art. 6 ust. 4 tej dyrektywy ma pełny skutek i osiąga swój cel. Niepewność na szczeblu krajowym dotycząca procedury stosowanej w celu spełnienia obowiązku informowania prawdopodobnie przeszkadza zgodności z tym zobowiązaniem i osiągnięciu jego celu.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 378/01 z dnia 20.03.2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Włoska</p>	<p>Artykuł 4(1) i (2) Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga, aby Państwa Członkowskie sklasyfikowały jako obszary specjalnej ochrony najbardziej odpowiednie terytoria spełniające kryteria ornitologiczne określone przez te postanowienia. Ani ekonomiczne ani rekreacyjne wymogi, o których mowa w Artykule 2 dyrektywy, nie mogą być brane pod</p>

<p><i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2003</i> Strona I-02857 Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4</p>	<p>uwagę przy wyborze obszarów specjalnej ochrony i określaniu ich granic. Dla oceny czy Państwo Członkowskie sklasyfikowało wystarczającą liczbę i powierzchnię terenów jako obszary specjalnej ochrony dla celów Artykułu 4(1) i (2) tej dyrektywy, Trybunał może, w przypadku braku jakiegokolwiek przeciwnego dowodu, wykorzystać jako podstawę odniesienia Inwentaryzację Ważnych Obszarów Występowania Ptaków we Wspólnocie Europejskiej (Inventory of Important Bird Areas in the European Community) opublikowaną w 1989 roku, choć nie jest ona prawnie wiążąca dla Państw Członkowskich.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 415/01 z dnia 27.02.2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Belgii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2003</i> Strona I-02081 Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4</p>	<p>Artykuł 4(1) i (2) Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków wymaga, aby Państwa Członkowskie zapewniły, by reżim prawnej ochrony obszarów specjalnej ochrony był zdolny, w szczególności, do zapewnienia zarówno przetrwania i reprodukcji gatunków ptaków wymienionych w Załączniku I do dyrektywy, jak i wylęgu, pierzenia i zimowania gatunków wędrownych nie wymienionych w załączniku, które pojawiają się regularnie. W ramach punktu 4 tego artykułu, zmienionego częściowo w związku z obszarami specjalnej ochrony przez Artykuł 7 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, reżim ochrony prawnej tych obszarów musi również gwarantować unikanie tam pogarszania siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również znaczących zakłóceń gatunków, dla których zostały wyznaczone te obszary. Brak jakiegokolwiek krajowego postanowienia łączącego klasyfikację siedliska jako obszaru specjalnej ochrony z zastosowaniem reżimu ochronnego zgodnie z charakterystyką w przytoczonym Artykule 4 podkopuje cel specjalnej ochrony życia dzikiego ptactwa. Postanowienia dyrektywy muszą być wprowadzone w życie z niekwestionowaną mocą wiążącą, a specyfika, precyzja i jasność niezbędne do spełnienia wymogów pewności prawnej, która wymaga stosownego upublicznienia krajowych środków przyjętych zgodnie z zasadami Wspólnoty w taki sposób, aby umożliwić osobom zainteresowanym takimi środkami upewnienie się co do ich praw i obowiązków w danym obszarze zarządzanym przez prawo wspólnotowe.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 72/02 z dnia 24.06.2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Portugalska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2003</i> Strona I-06597 Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 12</p>	<p>Każde Państwo Członkowskie, do którego adresowana jest dyrektywa, jest zobowiązane do przyjęcia, w ramach swojego krajowego systemu prawnego, wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy, zgodnie z jej celami. Aby odnieść się jedynie do relacji pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją art. 12 ust. 1, Dyrektywy 79/409, który wymaga, aby Państwa Członkowskie sporządzały co trzy lata sprawozdanie na temat wykonania przepisów krajowych, ustanowionych na podstawie tej dyrektywy i przysyłały je do Komisji, tak aby mogła ona sprawdzić, że dyrektywa jest stosowana przez Państwa Członkowskie, nie wymaga koniecznie przyjęcia specyficznych środków wprowadzania w życie do prawa krajowego.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 127/02 z dnia 07.09.2004 r. Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee i Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels v. Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2004</i> Strona I-07405 Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6</p>	<p>Działalność taka jak mechaniczne połowy sercówek, wykonywane od wielu lat, na które jednakże każdego roku wydawane jest pozwolenie na czas określony, przy czym za każdym razem dokonuje się nowej oceny kwestii, czy działalność ta może być wykonywana i, jeżeli tak, na jakiej części terenu, wchodzi w zakres pojęcia 'plan' lub 'przedsięwzięcie' w rozumieniu art 6 ust 3 dyrektywy Rady 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory. Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ustanawia dla terenów chronionych procedurę, która za pomocą uprzedniego badania ma zapewnić, aby jedynie wówczas właściwe władze krajowe udzielały pozwolenia na plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może w istotny sposób na niego oddziaływać, gdy ten plan lub przedsięwzięcie nie wpłynie niekorzystnie na dany teren, podczas gdy art. 6 ust. 2 tej dyrektywy, ustanawia ogólny obowiązek ochrony, polegający na unikaniu pogorszeń i niepokojów mogących mieć znaczenie w stosunku do celów niniejszej dyrektywy i nie może być stosowany jednocześnie z art. 6 ust. 3. Artykuł 6 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania chronionego terenu podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla tego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony, jeżeli na podstawie obiektywnych informacji, a w szczególności przy uwzględnieniu charakterystyki i specyficznych uwarunkowań środowiskowych tego terenu, nie można wykluczyć, że będzie on oddziaływać na dany teren w istotny sposób,</p>

	<p>zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami. Taka ocena tych skutków oznacza, że przed udzieleniem pozwolenia powinny zostać określone, zgodnie z najlepszą wiedzą naukową w tej dziedzinie, wszystkie aspekty planu lub przedsięwzięcia, mogące osobno lub w połączeniu z innymi planami i przedsięwzięciami oddziaływać na założenia ochrony terenu.</p> <p>Właściwe organy państwowe, mając na uwadze ocenę skutków planu lub przedsięwzięcia na przedmiotowy teren z punktu widzenia założeń jego ochrony, mogą udzielić pozwolenia na ten plan lub przedsięwzięcie jedynie wówczas, gdy uzyskają pewność, że nie będzie on miał negatywnych skutków na ten teren. Ma to miejsce wówczas, gdy z naukowego punktu widzenia brak jest racjonalnych wątpliwości co do braku wystąpienia takich skutków.</p> <p>Przy badaniu zgodności z prawem pozwolenia dotyczącego planu lub przedsięwzięcia w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, sąd krajowy może ocenić, czy zostały dotrzymane granice zakresu uznania ustanowione w tym przepisie na rzecz właściwych władz krajowych, nawet jeżeli dyrektywa ta nie została transponowana do porządku krajowego Państwa Członkowskiego pomimo upływu przewidzianego w tym celu terminu. W istocie praktyczna skuteczność (effet utile) dyrektywy 92/43 byłaby osłabiona, gdyby w takim przypadku jednostki nie mogły się powołać na ten akt przed sądem, a sądy krajowe nie mogłyby go brać pod uwagę.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 182/02 z dnia 16.10.2003 r. Ligue pour la protection des oiseaux i inni v. Premier ministre i Ministre de l'Aménagement du territoire et de l'Environnement (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2003</i> <i>Strona I-12105</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 7 oraz 9</p>	<p>Artykuł 9(1)(c) Dyrektywy 79/409 zezwala Państwu Członkowskim na naruszenie dat rozpoczęcia i zakończenia polowania, co wynika z uwzględnienia celów ustanowionych w Artykule 7(4) tej dyrektywy. W związku z tym polowanie na dzikie ptactwo dla celów rekreacyjnych w okresach wymienionych w Artykule 7(4) dyrektywy może stanowić rozsądne użytkowanie pewnych ptaków w niewielkiej liczbie zezwolone przez Artykuł 9(1)(c) tej dyrektywy, jak też chwytanie i sprzedaż dzikiego ptactwa nawet poza sezonem łowieckim z zamiarem trzymania ich na użytek jako żywych wabików lub wykorzystywanie ich dla celów rekreacyjnych na targach i targowiskach.</p> <p>Artykuł 9 Dyrektywy 79/409 musi być interpretowany jako pozwalający na polowania za zezwoleniem według Artykułu 9(1)(c), gdzie nie ma innego satysfakcjonującego rozwiązania. Warunek ten nie zostałby spełniony, między innymi, jeżeli jedynym warunkiem naruszenia autoryzowanego polowania byłoby wydłużenie okresów łowieckich na pewne gatunki ptaków na terenach, które one już odwiedzają podczas okresów łowieckich ustalonych według Artykułu 7 Dyrektywy.</p> <p>W uzupełnieniu, polowanie musi przebiegać w ściśle nadzorowanych warunkach i na podstawie selektywnej i musi być prowadzone jedynie w odniesieniu do pewnych ptaków w niewielkiej liczbie. Ostatni warunek nie może być spełniony, jeżeli naruszenie wynikające z polowania nie zapewnia utrzymania populacji gatunku na satysfakcjonującym poziomie. Jeżeli warunek ten nie jest spełniony, wykorzystanie ptaków dla celów polowania rekreacyjnego, w każdym wypadku, nie może być uznane za rozsądne i, odpowiednio, zaakceptowane dla celów tej dyrektywy.</p> <p>Ostatecznie, środki pod którymi polowanie jest dozwolone muszą określać gatunki, które są przedmiotem naruszenia, środki, urządzenia lub metody dozwolone przy łapaniu lub zbijaniu, warunki ryzyka i okoliczności czasu i miejsca, w jakich takie naruszenia mogą być przeprowadzone, organ władzy upoważniony do uznania, że wymagane warunki są spełnione oraz decydującego, jakie środki, urządzenia lub metody mogą być wykorzystane, w ramach jakich ograniczeń i przez kogo, oraz nadzór, jaki będzie przeprowadzany.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 209/02 z dnia 29.01.2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Austrii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2004</i> <i>Strona I-01211</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4 Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6 oraz 7</p>	<p>Z art. 6 ust. 3 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, w połączeniu z art. 7 tej dyrektywy wynika, że jakkolwiek plan lub projekt nie powiązany bezpośrednio lub niezbędny dla zarządzania obszarem specjalnej ochrony sklasyfikowany na podstawie art. 4 Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikich ptaków, ale mogący mieć znaczący wpływ na ten obszar specjalnej ochrony, albo sam albo w połączeniu z innymi planami lub projektami, musi być przedmiotem stosownej oceny jego skutków dla tego obszaru z punktu widzenia celów ochronnych. W świetle wniosków oceny skutków dla obszaru specjalnej ochrony kompetentne krajowe organy władzy wyrażają zgodę na plan lub projekt jedynie po stwierdzeniu, że nie wpłynie on niekorzystnie na integralność obszaru specjalnej ochrony i, jeśli jest to stosowne, po uzyskaniu opinii całego społeczeństwa. Państwo Członkowskie zezwalające na rozszerzenie planowanego pola golfowego mimo negatywnych wniosków oceny oddziaływania na siedlisko derkacza (<i>Crex crex</i>) na obszarze specjalnej ochrony na podstawie art. 4 Dyrektywy 79/409 nie</p>

<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 79/03 z dnia 09.12.2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Hiszpanii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2004</i> <i>Strona I-11619</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 9</p>	<p>wypełnia obowiązku wynikającego z art. 6 ust. 3 i 4 w połączeniu z art. 7 Dyrektywy 92/43.</p> <p>Odstępstwo od przepisów art. 8 Dyrektywy 79/409, który zabrania wykorzystywania wszelkich środków, sposobów lub metod wykorzystywanych do nieselektywnego lub na dużą skalę chwytania lub polowania na ptactwo, można przyznać na podstawie art. 9(1) tej dyrektywy, jedynie gdy nie ma innego zadowalającego rozwiązania oraz jedynie ze ściśle określonych przyczyn, wymienionych w tymże art. 9 ust. 1 lit. a) i c), w tym z powodu zapobiegania poważnym szkodom w uprawach.</p> <p>Przy ocenie, czy odstępstwo przyznane przez Państwo Członkowskie na podstawie art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 79/409 spełnia warunek chwytania ptactwa w małych ilościach, Trybunał może, w braku jakiegokolwiek naukowego dowodu, który by to kryterium podważał, odwołać się jako do punktu odniesienia, z racji poważania, jakim cieszą się w nauce, do opinii komitetu ORNIS, tj. Komitetu ds. Dostosowania do Postępu Naukowo-Technicznego tej dyrektywy, ustanowionego na podstawie jej art. 16. Jest tak w przypadku opinii proponującej kryterium małej ilości, mimo iż nie jest ona prawnie wiążąca dla Państw Członkowskich.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 98/03 z dnia 10.01.2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Federalna Niemiec <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006</i> <i>Strona I-00053</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6 oraz 12</p>	<p>O ile przedmiot skargi na podstawie art. 226 WE jest wyznaczony przez przewidziane w tym przepisie postępowanie poprzedzające wniesienie skargi i w związku z tym skarga Komisji nie powinna opierać się na innych przepisach niż wskazane w tym postępowaniu, to w każdym razie wymóg ten nie może oznaczać, że musi istnieć idealna zbieżność pomiędzy przepisami krajowymi, o których mowa w uzasadnionej opinii, a przepisami wymienionymi w skardze. W przypadku zmiany przepisów, która nastąpiła pomiędzy dwoma fazami postępowania, wystarczy bowiem, aby system ustanowiony przez przepisy kwestionowane w trakcie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi był w całości utrzymany przez nowe środki przyjęte przez Państwo Członkowskie po przedstawieniu uzasadnionej opinii, które są zaskarżone w ramach skargi.</p> <p>Wymóg dokonania odpowiedniej oceny skutków planu lub przedsięwzięcia, wynikający z art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, jest uzależniony od przesłanki istnienia prawdopodobieństwa lub zagrożenia, że będą one w istotny sposób oddziaływać na dany teren. Uwzględniając w szczególności zasadę ostrożności, zagrożenie takie występuje wówczas, kiedy na podstawie obiektywnych okoliczności nie można wykluczyć, że plan lub przedsięwzięcie będzie oddziaływać na dany teren w istotny sposób.</p> <p>Działaniami, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. d) Dyrektywy Rady 92/43/EWG, nie są jedynie działania zamierzone, lecz również niezamierzone. Nie ograniczając zakazu przewidzianego w art. 12 ust. 1 lit. d) Dyrektywy 92/43/EWG do działań zamierzonych, w przeciwieństwie do działań wymienionych w tym artykule pod lit. a)-c), prawodawca wspólnotowy wykazał swoją wolę zapewnienia terenom rozrodu lub odpoczynku silniejszej ochrony przed działaniami powodującymi pogorszenie ich stanu lub ich zniszczenie. Ze względu na znaczenie celu ochrony różnorodności biologicznej, do którego realizacji zmierza dyrektywa, nie jest w żadnym wypadku nieproporcjonalne, że zakaz przewidziany w art. 12 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy nie jest ograniczony do działań zamierzonych.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 117/03 z dnia 13.01.2005 r. Societa Italiana Dragaggi SpA i inni v. Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti oraz Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia. (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2005</i> <i>Strona I-00167</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 4 oraz 6</p>	<p>Artykuł 4 ust. 5 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w art. 6 ust. 2-4 tej dyrektywy środki ochronne stosuje się tylko wobec tych terenów, które, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci tej dyrektywy, zostały umieszczone na przyjętym przez Komisję, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 tej dyrektywy, wykazie terenów wybranych jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty. W konsekwencji środków tych nie stosuje się wobec terenów znajdujących się na wykazach krajowych przekazanych Komisji zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy.</p> <p>Jednakże, na podstawie tej samej dyrektywy Państwa Członkowskie są zobowiązane, jeśli chodzi o te ostatnie tereny kwalifikujące się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, a w szczególności te, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, do podjęcia kroków będących w stanie ochronić wartość ekologiczną na poziomie krajowym tych terenów.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 441/03 z dnia 14.04.2005 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Niderlandów <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2005</i></p>	<p>Z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory wynika, że gdy przewidywane są plan lub przedsięwzięcie, które nie są związane bezpośrednio z zagospodarowaniem terenu lub do tego konieczne, ale które mogą w istotny sposób na niego oddziaływać, zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami, właściwe władze krajowe są zobowiązane do przeprowadzenia odpowiedniej oceny ich skutków. To dopiero po dokonaniu tej oceny, która powinna umożliwić głębszą analizę na poziomie założeń ochrony danego terenu, i po uwzględnieniu</p>

<p><i>Strona I-03043</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6</p>	<p>wniosków dotyczących skutków planu lub przedsięwzięcia dla terenu właściwe władze podejmują decyzję dotyczącą tego planu lub przedsięwzięcia. Władze te - w chwili podejmowania decyzji - wyrażają zgodę na ten plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren. Ponadto władze te muszą w stosownych przypadkach uzyskać opinię całego społeczeństwa.</p> <p>Niemniej jednak badanie przewidziane w art. 6 ust. 4 powinno zostać przeprowadzone jedynie w przypadku, gdy mimo negatywnego wyniku oceny przewidzianej w ust. 3 tego artykułu i w braku rozwiązań alternatywnych plan lub przedsięwzięcie muszą zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym, wynikających z nadrzędnego interesu publicznego.</p> <p>Zatem z uwagi na szczególne cechy każdej fazy postępowania przewidzianego w art. 6, różne wymogi zawarte w art. 6 ust. 4 nie stanowią przesłanek, do których uwzględnienia zobowiązane są właściwe władze krajowe, gdy dokonują one odpowiedniej oceny przewidzianej w art. 6 ust. 3.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 6/04 z dnia 20.10.2005 Komisja Wspólnot Europejskich v. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2005</i> <i>Strona I-09017</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6, 11, 12, 13, 14 oraz 16</p>	<p>Transpozycja dyrektywy do prawa wewnętrznego nie wymaga w sposób konieczny, aby jej treść została formalnie i dosłownie przejęta przez wyraźny, szczególny przepis prawa i w zależności od treści dyrektywy wystarczyć mogą ogólne ramy prawne, pod warunkiem że zapewni to rzeczywiście pełne stosowanie dyrektywy w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny. W tym względzie należy w każdym przypadku określić charakter przepisu przewidzianego w dyrektywie, którego dotyczy skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa, w celu ustalenia zakresu obowiązku transpozycji ciążącego na państwach członkowskich.</p> <p>Jednakże dokładność transpozycji nabiera szczególnej wagi wówczas, gdy zarządzanie wspólnym dziedzictwem jest powierzone państwom członkowskim w odniesieniu do ich odpowiedniego terytorium. Wynika z tego, że w ramach Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, która ustanawia złożone i techniczne przepisy w dziedzinie prawa ochrony środowiska, państwa członkowskie są w sposób szczególny zobowiązane do dbania o to, aby ich przepisy prawne mające zapewnić transpozycję tej dyrektywy były jasne i precyzyjne, również w zakresie podstawowych obowiązków nadzoru i kontroli, takich jak nałożone na organy państwowe w art. 11, 12 ust. 4 i art. 14 ust. 2 wskazanej dyrektywy.</p> <p>Dla wprowadzenia w życie art. 6 ust. 2 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, która zobowiązuje państwa członkowskie do unikania, w specjalnych obszarach ochrony, pogorszeń stanu siedlisk naturalnych i siedlisk gatunków, konieczne może być podjęcie zarówno działań zapobiegawczych przeciwko zewnętrznym naruszeniom i zakłóceniom spowodowanym przez człowieka, jak i działań powstrzymujących rozwój naturalny mogący pogorszyć stan ochrony gatunków i siedlisk naturalnych na tych obszarach.</p> <p>Artykuł 6 ust. 3 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ustanawia wymóg dokonania odpowiedniej oceny skutków planu lub przedsięwzięcia, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu na specjalnym obszarze ochrony, pod warunkiem że istnieje prawdopodobieństwo lub ryzyko, iż plan lub przedsięwzięcie będzie oddziaływało na dany teren w istotny sposób. Mając na uwadze w szczególności zasadę ostrożności, ryzyko takie ma miejsce, gdy na podstawie obiektywnych danych nie można wykluczyć, że plan lub przedsięwzięcie będzie oddziaływać na dany teren w istotny sposób.</p> <p>Artykuł 16 Dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, który precyzyjnie określa warunki, w których państwa członkowskie mogą odstąpić od przepisów dotyczących ochrony gatunków określonych w art. 12-15 lit. a) i b) tej dyrektywy powinien być interpretowany zawężająco. Ponadto art. 12, 13 i 16 tej dyrektywy stanowią spójny zespół norm mających na celu zapewnienie ochrony populacji danych gatunków, w związku z czym wszelkie odstępstwa, które byłyby niezgodne z tą dyrektywą, naruszałyby zarówno zakazy zawarte w art. 12 lub w art. 13 dyrektywy, jak również zasadę, zgodnie z którą odstępstwa mogą zostać wprowadzone na podstawie art. 16 tej dyrektywy.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 135/04 z dnia 09.06.2005 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Hiszpanii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2005</i></p>	<p>Artykuł 9(1)(c) Dyrektywy 79/409 w sprawie ochrony dzikiego ptactwa dopuszcza przy zachowaniu przesłanek wymienionych w tym przepisie możliwość wydania zezwolenia na polowanie na gatunki wymienione w Załączniku II do tej dyrektywy w okresach szczególnej ochrony wskazanych w Artykule 7(4) tej dyrektywy. Jedną z przesłanek, które winny zostać spełnione, aby możliwe było wydanie zezwolenia na takie polowanie, jest brak innego zadowalającego rozwiązania. Przesłanki tej nie można uznać za spełnioną w sytuacji, gdy okres polowania ustalonego w drodze wyjątku zbiega się bez potrzeby z okresami objętymi przez</p>

<p><i>Strona I-05261</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 7 oraz 9</p>	<p>dyrektywę szczególną ochroną. Potrzeba taka nie zachodzi w szczególności wówczas, gdy jedynym celem zezwolenia na polowanie w drodze wyjątku jest przedłużenie okresów polowania na niektóre gatunki ptaków na terenach, na których występują one w okresach polowań ustalonych zgodnie z Artykułem 7 dyrektywy.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 209/04 z dnia 23.03.2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Austrii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006</i> <i>Strona I-02755</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4 Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6</p>	<p>Art. 4 ust. 1 i 2 Dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zmienionej dyrektywą Komisji 97/49/WE z dnia 29 lipca 1997 r. wymaga od Państw Członkowskich nadania obszarowi specjalnej ochrony prawnego statusu ochronnego, który może zapewnić, zwłaszcza przetrwanie i reprodukcję gatunków ptactwa, do których odnosi się Załącznik I, jak również reprodukcję, pierzenie i zimowanie regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w Załączniku I. Poza tym zakres swobodnej oceny, jakim cieszą się Państwa Członkowskie w trakcie dokonywania wyboru obszarów najbardziej odpowiednich w celu ich klasyfikacji jako obszarów specjalnej ochrony nie dotyczy możliwości klasyfikacji jako obszarów specjalnej ochrony terytoriów, które wydają się najbardziej odpowiednie według kryteriów ornitologicznych, ale wyłącznie stosowania tych kryteriów w celu identyfikacji terytoriów najbardziej odpowiednich dla ochrony gatunków wymienionych w załączniku I.</p> <p>W trakcie dokonywania wyboru obszaru specjalnej ochrony i jego granic, Państwo Członkowskie nie może uwzględniać wymogów o charakterze gospodarczym ani z uwagi na interes ogólny, nadrzędny w stosunku do interesu, któremu odpowiada cel ekologiczny realizowany dyrektywą 79/409/EWG, ani w zakresie, w jakim wymagania te odpowiadają powodom o charakterze zasadniczym wynikającym z nadrzędnego interesu publicznego, takim jak określone w Artykule 6(4) akapit pierwszy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.</p> <p>Zasada poddawania projektów, które mogą mieć istotne oddziaływanie na środowisko, ocenie środowiskowej nie znajduje zastosowania w przypadkach, w których formalne wniesienie wniosku o wydanie zezwolenia na realizację projektu miało miejsce przed upływem terminu na transpozycję Dyrektywy 92/43/EWG. Owo kryterium formalne jest jedynym, które pozostawałoby w zgodzie z zasadą pewności prawnej i pozwalałoby zachować użyteczny cel tej dyrektywy. Dyrektywa, taka jak Dyrektywa 92/43/EWG, dotyczy w ogromnej większości projektów na wielką skalę, których realizacja wymaga bardzo często długiego okresu czasu. Tym samym nie byłoby właściwe, by procedury złożone już na poziomie krajowym i formalnie wszczęte przed upływem terminu na transpozycję rzeczony dyrektywy były obciążane i opóźniane szczególnymi wymogami z niej wynikającymi oraz by wpływało to na powstałe już stany prawne.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 221/04 z dnia 18.05.2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Hiszpanii <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006</i> <i>Strona I-04515</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 12</p>	<p>Komisja może wnieść do Trybunału Sprawiedliwości skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom traktatowym w trybie art. 226 WE jedynie wtedy, gdy Państwo Członkowskie nie zastosowało się do uzasadnionej opinii w terminie, jaki został mu w tym celu wyznaczony, co wynika z samego brzmienia art. 226 WE. Ponadto, istnienie uchybienia powinno być oceniane na podstawie sytuacji, w jakiej Państwo Członkowskie znajduje się w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.</p> <p>Przedmiotem skargi w postępowaniu na podstawie art. 226 WE mogą być również fakty zaistniałe po wystosowaniu uzasadnionej opinii, o ile mają one ten sam charakter i stanowią element tego samego postępowania co fakty, do których odnosi się opinia.</p> <p>Celem postępowania poprzedzającego wniesienie skargi na podstawie art. 226 WE jest umożliwienie zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu, z jednej strony wykonania zobowiązań wynikających z prawa wspólnotowego, a z drugiej strony zastosowania w sposób użyteczny środków, jakie ma na swoją obronę wobec zarzutów przedstawionych przez Komisję. Poza tym wezwanie do usunięcia uchybienia nie jest poddane tak ścisłym wymogom w zakresie precyzyjności, jak uzasadniona opinia. Wezwanie do usunięcia uchybienia może jedynie formułować krótkie wstępne streszczenie zarzutów. O ile wezwanie do usunięcia uchybienia ma na celu zakreślenie przedmiotu sporu, o tyle Komisja ma obowiązek w uzasadnionej opinii określić szczegółowo zarzuty, które podniosła w sposób bardziej ogólny w wezwaniu do usunięcia uchybienia. Nie stoi to jednak na przeszkodzie zawężeniu przedmiotu sporu ani rozszerzeniu go o działania późniejsze, podobne co do zasady do działań zakwestionowanych w wezwaniu do usunięcia uchybienia.</p> <p>W ramach postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego wszczętego na podstawie art. 226 WE Komisja powinna wykazać zaistnienie podnoszonego uchybienia i nie może się przy tym opierać na jakichkolwiek domniemaniach.</p>

	<p>Aby przesłanka celowości, figurująca w art. 12 ust. 1 lit. a) Załącznika do dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, została spełniona, należy ustalić, że organ wydający akt zmierzający do chwywania lub zabijania okazów gatunku objętego ochroną lub co najmniej liczył się z możliwością ich chwywania lub zabijania.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 239/04 z dnia 26.10.2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Portugalska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006 Strona I-10183</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 6</p>	<p>Przepis art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory zmienionej dyrektywą Rady 97/62/WE z dnia 27 października 1997 r. ustanawia procedurę, która za pomocą wstępnego badania ma zapewnić, aby zgoda na realizację planu lub przedsięwzięcia, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może w istotny sposób na niego oddziaływać, udzielano jedynie wówczas, gdy ten plan lub przedsięwzięcie nie wpłynie niekorzystnie na dany teren. Zezwolenie na realizację planu lub przedsięwzięcia może zostać udzielone pod warunkiem, że właściwe władze krajowe uzyskają pewność, iż plan lub przedsięwzięcie nie będzie miało negatywnych skutków dla terenu, którego dotyczy. Ma to miejsce wówczas, gdy z naukowego punktu widzenia brak jest racjonalnych wątpliwości, że skutki takie nie wystąpią.</p> <p>Okoliczność, że po jego ukończeniu przedsięwzięcie nie powodowało takich skutków jest bez znaczenia dla oceny skutków planu lub przedsięwzięcia na dany teren. W istocie bowiem to w momencie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedsięwzięcia nie może ono budzić, z naukowego punktu widzenia, żadnych racjonalnych wątpliwości, co do braku możliwości wystąpienia szkodliwych skutków w odniesieniu do danego terenu.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 60/05 z dnia 08.06.2006 r. WWF Italia, Gruppo Ornitologico Lombardo (GOL), Lega abolizione della caccia (LAC), Lega antivivisezionista (LAV) v. Regione Lombardia (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006 Strona I-05083</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 9</p>	<p>Wprawdzie w ramach odesłania prejudycjalnego na podstawie art. 234 WE Trybunał Sprawiedliwości nie może wypowiadać się ani w kwestiach dotyczących wewnętrznego prawa Państwa Członkowskiego, ani w przedmiocie zgodności przepisów krajowych z prawem wspólnotowym, może jednak przedstawić kryteria wykładni prawa wspólnotowego, które umożliwią sądowi krajowemu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu.</p> <p>Artykuł 9(1)(c) Dyrektywy Rady 79/409/EWG zobowiązuje Państwa Członkowskie, niezależnie od wewnętrznego podziału kompetencji przyjętego w krajowym porządku prawnym, do zagwarantowania przy stanowieniu przepisów transponujących tę dyrektywę, że we wszystkich przypadkach stosowania przewidzianych w nich odstępstw i w odniesieniu do wszystkich gatunków chronionych dozwolone polowania w drodze odstępstwa nie będą przekraczać nałożonego tym przepisem limitu ograniczającego te polowania do małych ilości, przy czym limit ten należy określić na podstawie danych ściśle naukowych.</p> <p>W celu umożliwienia właściwym władzom korzystania z odstępstw przewidzianych w art. 9 Dyrektywy 79/409/EWG wyłącznie w sposób zgodny z prawem wspólnotowym, krajowe ramy ustawodawcze i wykonawcze powinny być ukształtowane w ten sposób, aby wykonanie zawartych w nich przepisów dotyczących odstępstw odpowiadało zasadzie bezpieczeństwa prawnego. Znajdująca zastosowanie w tej dziedzinie regulacja krajowa powinna wskazywać kryteria odstępstw w sposób jasny i precyzyjny oraz zobowiązywać władze, do których należy ich stosowanie, do ich respektowania. Ponieważ chodzi o system stosowania odstępstw, podlegający ścisłej wykładni i w którym ciężar dowodu zaistnienia warunków wymaganych dla każdego odstępstwa spoczywa na władzach, które podejmują decyzję w tym przedmiocie, Państwa Członkowskie są zobowiązane do zagwarantowania, że każda interwencja dotycząca gatunków chronionych będzie podejmowana wyłącznie na podstawie decyzji zawierających precyzyjne i odpowiednie uzasadnienie, uwzględniające przyczyny, warunki i wymogi, o których mowa w art. 9(1) i (2) Dyrektywy 79/409/EWG. W konsekwencji, krajowe przepisy transponujące dyrektywę odnoszące się do pojęcia „małych ilości”, o którym mowa w art. 9(1)(c) Dyrektywy 79/409 powinny umożliwić władzom, którym powierzono zatwierdzanie polowań w drodze odstępstwa na ptaki danego gatunku, na oparcie się na wskaźnikach wystarczająco precyzyjnych w odniesieniu do limitów ilościowych, które należy zachować.</p> <p>Dokonując transpozycji art. 9(1)(c) Dyrektywy 79/409/EWG, Państwa Członkowskie są zobowiązane do zagwarantowania, że niezależnie od liczby i rodzaju władz, którym powierzono wykonanie tego przepisu, ilość ptaków objętych polowaniem, na którą każda z tych władz wydała zezwolenie, w odniesieniu do każdego chronionego gatunku, w sumie nie przekroczy limitu odpowiadającego ograniczeniu tych polowań do „małych ilości”, ustalonego dla danego gatunku w odniesieniu do terytorium całego kraju.</p> <p>Spoczywający na Państwach Członkowskich obowiązek zagwarantowania, iż zgodnie z art. 9(1)(c) Dyrektywy 79/409/EWG</p>

	<p>polowania będą dotyczyć ptaków tylko w „małych ilościach”, wymaga zorganizowania przewidzianych procedur administracyjnych w taki sposób, aby zarówno decyzje właściwych władz zezwalające na polowanie w drodze odstępstwa, jak również sposób, w jaki decyzje te są stosowane, podlegały skutecznej kontroli wykonywanej w odpowiednim czasie. Uprawnienie do podjęcia interwencji we właściwym czasie i w odpowiedni sposób w sytuacjach, w których decyzje właściwych władz prowadzą lub grożą doprowadzeniem do skutków sprzecznych z postanowieniami dyrektywy, należy do gwarancji przestrzegania maksymalnych ilości ptaków objętych polowaniem wynikających z systemu odstępstw przewidzianego w art. 9(1)(c) tej dyrektywy.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 183/05 z dnia 11.01.2007 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Irlandia <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2007</i> <i>Strona I-00137</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 12</p>	<p>Występowanie uchybienia na potrzeby postępowania z art. 226 WE powinno być oceniane w zależności od sytuacji mającej miejsce w Państwie Członkowskim w momencie upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, a zmiany, które nastąpiły w okresie późniejszym, nie mogą być uwzględniane przez Trybunał Sprawiedliwości.</p> <p>Transpozycja art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, wymaga od Państw Członkowskich nie tylko ustanowienia kompletnych ram legislacyjnych, ale również podjęcia działań konkretnych i szczególnych w zakresie ochrony. Tym samym system ścisłej ochrony zakłada podjęcie spójnych i wzajemnie powiązanych działań o charakterze prewencyjnym. Istnienie zespołu strażników i urzędników, zajmujących się w pełnym wymiarze ochroną gatunków, nie oznacza samo przez się skutecznego wdrożenia systemu ścisłej ochrony wszystkich gatunków figurujących w załączniku IV do dyrektywy 92/43, lit. a występujących w danym Państwie Członkowskim.</p> <p>W ramach postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego wszczętego na podstawie art. 226 WE Komisja powinna wykazać zaistnienie zarzucanego uchybienia i nie może się przy tym opierać na jakichkolwiek domniemaniach.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 191/05 z dnia 13.07.2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich v. Republika Portugalska <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006</i> <i>Strona I-06853</i> Dyrektywa Rady 79/409/EWG, art. 4</p>	<p>Art. 4 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa przewiduje wzmocniony system ochrony, szczególnie nakierowany tak na gatunki wymienione w załączniku I, jak i gatunki wędrowne, który znajduje uzasadnienie w fakcie, iż chodzi tu odpowiednio o gatunki najbardziej zagrożone i gatunki stanowiące wspólne dziedzictwo Wspólnoty. Państwa Członkowskie w wyborze i wyznaczeniu granic specjalnych obszarów ochrony (SOO) winny kierować się kryteriami ornitologicznymi sformułowanymi w art. 4 ust. 1 i 2 tej dyrektywy.</p>
<p>Wyrok Trybunału Sprawiedliwości 244/05 z dnia 14.09.2006 r. Bund Naturschutz in Bayern e.V. i inni v. Freistaat Bayern (orzeczenie wstępne) <i>Zbiory orzecznictwa Trybunału Europejskiego 2006</i> <i>Strona I-08445</i> Dyrektywa Rady 92/43/EWG, art. 4</p>	<p>System właściwej ochrony znajdujący zastosowanie do terenów umieszczonych w wykazie krajowym przekazanym Komisji Europejskiej na podstawie art. 4 ust. 1 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 kwietnia 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory wymaga, aby Państwa Członkowskie nie zezwalały na ingerencje, które mogłyby poważnie zagrozić ekologicznemu charakterowi tych terenów.</p> <p>Państwa Członkowskie są zobowiązane do podjęcia zgodnie z przepisami prawa krajowego wszelkich środków niezbędnych dla uniknięcia ingerencji, które mogłyby poważnie zagrozić ekologicznemu charakterowi terenów umieszczonych w przekazanym Komisji wykazie krajowym. Znajdujące zastosowanie szczegółowe zasady proceduralne określone są przez wewnętrzny porządek prawny poszczególnych Państw Członkowskich, pod warunkiem jednakże, że nie są one mniej korzystne niż te, które rządzą podobnymi sytuacjami o charakterze krajowym oraz że nie czynią w praktyce niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym wykonania uprawnień przyznanych przez wspólnotowy porządek prawny Do sądu krajowego należy ocena, czy ma to miejsce.</p>